

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vniuersa Theologia Scholastica, Speculatiua, Practica

Ad methodum S. Thomæ, quatuor Tomis comprehensa

Tanner, Adam

Ingolstadii, 1626

IV. Vtrum relationes reales in Deo sint formaliter perfectiones, & quales, & quomodo ratione earundem multiplicentur in diuinis tum transcendentia cætera, tum existentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72856)

cognoscant, distinguentes varijs eiusmodi conceptibus relationes ab essentia, vel essentia à relationibus, ex dictis dubio præcedenti; sequitur à parte rei vnam tantum simplicissimam entitatem ac quidditatem esse, in qua nihil sit, quod sit extra illà, seu rationem obiectiuam illius. Nostro vero imperfecto concipiendi modo, cum alia sit ratio, alijsq; concept⁹ essentia, alius relationum, ideo iuxta nostrum concipiendi modum, nec relationes in essentia, nec essentia in relationibus seu conceptu eorundem formaliter includuntur; ac proinde nec formaliter de se inuicè prædicantur.

10 Et confirmatur. Quia alias consequens videretur, Verbum diuinum per essentiam suam terminare naturam humanam, non minus quam per relationem, seu proprietatem personalem. Quorum enim rerum eadem est ratio formalis, earum etiam proprietates & operationes, seu prædicata sunt eadem: seu quod idem est, quod formaliter includit rationem prædicati alicuius, de eo etiam formaliter prædicari potest talis attributi operatio seu functio. Quod etiam hoc syllogismo magis patescit: Verbum diuinum terminat naturam humanam: Verbum formaliter est essentia: Ergo essentia terminat. In quo Syllogismo expositorio conclusio est falsa, & tamen præmissæ in contraria sententia conceduntur. Neque hic valet responsio, terminum *Essentiam*, etiam si sit singularis, æquivalere tamen pluribus re distinctis; ac re ipsa pluribus communicari: quia hoc tantum obstat, quo minus essentia diuina in eiusmodi Syllogismo expositorio possit esse medius terminus, non autem, quo minus possit esse maius, vel minus extremum, vt in proposito accidit.

11 Atque hæc procedunt de relationibus in abstracto, comparatis cum essentia: at vero si loquamur de relationibus in concreto, hoc est, de ipsismet personis diuinis, tum procul dubio in suo conceptu intrinsicè includunt essentiam, vt suppositum quodlibet, naturam; quod omnes non minus fatentur, quam quod relationes personarum saltem oppositæ, & quæ personas constituunt, vt dicemus, cum inter se realiter distinguantur, non sint de conceptu sui ipsarum, mutuo inter se.

Obijcitur contra secundam & tertiam assertionem. Si essentia diuina formaliter non includit relationes, nec relationes formaliter includunt essentiam, vt dictum, sequitur, nec essentiam, nec relationes personarum in Deo esse simpliciter infinitas, saltem iuxta nostrum concipiendi modum: hoc autem videtur absurdum, &c.

12 Respondeo, veram esse sequelam; si loquamur de infinito in omni genere entis; falsam, si loquamur de infinito in suo genere, puta essentia, seu relationum, siue proprietatum personalium: sicut enim ratione nostra relationes ab essentia distinguimus; ita necesse non est, vt vel relationes sint infinitæ etiam in genere essentia, aut vt essentia sit infinita etiam in genere relationum; satis est quælibet esse infinitas in suo genere, vt in simili etiam respondet Suarez lib. 3. cap. 10. num. 8. Plures huius generis obiectiones dissoluimus cit. disp. 2. q. 2. dub. 5. & 6.

DVBIUM IV.

Verum Relationes personarum in Deo formaliter sint perfectiores, & quidem simpliciter simplices; & quomodo ratione earundem multiplicentur in diuinitum transcendentia cetera, tum Existentia.

Ad S. Thomam 1. p. q. 28. a. 2.

NON est questio, an Relationes personarum in Deo, prout idem sunt cum essentia, sint perfectiones; constat enim inter omnes, eas hac ratione spectatas, esse perfectiones, seu potius ipsamet perfectione essentia diuina: sed questio est, & celebris inter Scholasticos controuersia, de relationibus formaliter sumptis, quatenus ratione nostra distinguuntur ab essentia, non quidem, hoc sensu proprie & principaliter, vt quaratur, an relationes diuinæ, præcisè vt relationes sunt, abstracto quod sint tales relationes, sint perfectiones, vt Bannes, & alij nonnulli Thomistæ recentiores existimasse videntur; hoc enim sensu questio merè Philosophica redderetur: sed quaritur, an illæ formaliter, vt sunt etiam *tales relationes*, nempe in Deo, seu diuinæ, ab ipsa tamen essentia Dei ratione distinctæ, sint perfectiones. Ratio autem difficultatis est: quia si non sunt perfectiones, quomodo sunt veræ relationes reales; cum vnaquæque res, vt sic dicat perfectionem: si autem sunt; ergo vna perfectio est in vna persona diuina, quæ non est in alia: ac proinde singularis non sunt infinitæ.

De qua re prima sententia est, relationes in Deo formaliter vt sic, nec perfectionem, nec imperfectionem dicere; ac proinde nec dari plures perfectiones personales in Deo, quæ & inter se realiter, & ab essentiali perfectione ratione distinguantur. Ita docent Scotus in 3. d. 1. quest. 1. & 4. & quodlib. 5. a. 1. & 2. Durandus in 3. d. 1. q. 3. Richardus in 1. d. 24. art. 1. q. 3. Capreolus d. 7. q. 1. a. 2. Caietanus hic q. 28. art. 2. tametsi idem in 3. part. q. 3. a. 1. de relationibus quatenus formaliter personalitates, & subsistentes sunt, oppositum doceat. Eandem sententiam sequuntur communiter Thomistæ recentiores, & Molina quest. 42. a. 6. disp. 2. Fundamentum huius sententia potissimum sumitur ex ratione dubitandi allata.

Secunda sententia est, esse quidem vnamquamque relationem formaliter perfectionem, etiam simpliciter simplicem, sed non distinctam à perfectione ipsius essentia diuinæ; ac proinde nec esse plures perfectiones, sed eandem; quæ in Patre sit Paternitas, in Filio filiatio. Ita Maior in 1. diff. 33. ad 2. & Torres 1. part. quest. 28. art. 2. disp. 3. part. 2. Verum rectè Suarez lib. 3. cap. 9. notat, hanc sententiam vel sibi non constare, vel à prioribus non differre.

Tertia.

Tertia sententia est, ipsas relationes addere perfectioni essentiali Diuinitatis perfectionem simpliciter simplicem ratione distinctam; attamen non esse tres perfectiones reales in Deo, etiã addendo *relatiuas*; nec aliquam perfectionem realem esse in vna persona, quæ non sit in alia; eo quod perfectio hæc realis sit ipsa quasi integritas DEI, quæ vna est, & ex omnibus simul tribus relationibus confurgit. Ita Vasquez disputat. 122. capit. 6. Quæ sententia quantas patiat difficultates, sigillatim & prolixè ostendit Suarez cap. 9. à num. 5.

4 Quarta sententia asserit, relationes diuinas formaliter dicere perfectiones in DEO, tam ratione distinctas à perfectione essentiæ diuinæ, quam realiter inter se, si quidem singulæ cum sibi oppositis conferantur; ac proinde etiam bonitatem absolutam transcendentalem esse vnam in Trinitate; relatiuam verò vnicuique personæ propriam. Ita Gabriel in prim. d. 7. quæst. 3. artic. 3. Heruæus in 1. d. 2. quæst. 4. artic. 1. Clitouæus notis in Damascenum lib. 1. capit. 11. Gregorius de Valentia quæst. 2. pun. 1. Suarez lib. 3. capit. 9. à num. 15. & videtur sequi Zumel hic art. 2. disp. 5. Differunt tamen hi authores nonnihil inter se; quia aliqui sentire videntur, eas perfectiones esse simpliciter simplices; alij non item; vt dicitur.

5 Assertio I. Relationes personarum in DEO omnes & singulæ formaliter sunt perfectiones ratione distinctæ ab essentiâ. Hæc assertio est auctorum quartæ sententiæ, contra omnes tres sententias priores: prima enim absolutè negat, formaliter esse perfectiones; secunda negat, esse distinctas à perfectione essentiæ; tertia negat, singulas per se esse perfectiones reales, & inter se distinctas; siquidem omnes vnam duntaxat perfectionem constituere ait.

Probatur primò. Quia omnis relatio realis, etiam creata, qua formaliter talis, est perfectio realis, non tantum secundum *Essentiam*, hoc est, sub comuni ratione accidentis; sed etiam sub *Essentiâ*, hoc est, sub sua ratione propria, qua constituitur tale accidens: quia entis realis differentia, quasi constituens, non potest non esse realis; vt etiam superius dictum dub. 1. quicquid in contrarium supponant Thomistæ recentiores citati. Secundo. Relationes in Deo, licet formaliter abstrahant & præscindant ab essentiâ, non tamen ab omni entitate diuina, cum formaliter sint relationes reales, & proprietates personales, & concipiuntur à nobis velut modi substantiales ipsius essentiæ: omnis autem entitas diuina formaliter est vtiq; aliqua perfectio diuina. Tertio negari sine absurdo non potest, Patrem vt Patrem esse bonũ, itemq; Filium; alioqui nec vt sic se mutuo amarent, nec à nobis essent amabiles; quod plus quam absurdum est. Quæ argumenta cum procedant tam de omnibus, quam singulis relationibus, sequitur, omnes & singulas esse perfectiones reales.

6 Assertio II. Relationes hæ personarum sunt plures perfectiones reales relatiuæ, atq; si quæque cum opposita conferatur, re distinctæ. Est sententia eorundem contra eosdem; & se-

quitur ex præcedenti assertione. Quia cum sint relationes inter se re distinctæ, & vnaquæque earum per se dicat propriam perfectionem, necesse est, vt sint plures perfectiones re distinctæ; non absolutæ, vt patet; Ergo relatiuæ.

Nec verum est, quod quidam obijciunt, *Sanctos Patres nunquam ita fuisse locutos*. Nam Damascenus lib. prim. de fid. capit. 11. disertè ait; *Patrem & Filium distinguimus perfectionibus personalibus*. Alij non negarunt, sed potius ea principia constituerunt, ex quibus id necessario, & per euidentes consequentias deducitur. Notandum tamen, quoad modum loquendi, ex Suarez cit. cap. 9. num. 20. cum perfectio absolute dicta in Deo, solet intelligi de perfectione absoluta, cautelæ & vitandi erroris periculi causa expedire, vt non dicantur absolute & simpliciter plures perfectiones in Deo realiter distinctæ, sed cum addito relatiuæ.

7 Assertio III. Hæ perfectiones singulæ formaliter acceptæ sunt quidem infinitæ, etiam iuxta nostrum intelligendi modum; non tamen nisi in suo quasi genere seu specie. Priorem partem omnes authores quartæ sententiæ communiter admittunt. Et ratio est. Quia, nulla perfectio potest esse in DEO, nisi infinita, saltem in suo genere seu ratione; cum omnia, quæ sunt in DEO, vt pote Ente simpliciter infinito, sint etiam infinita singula in suo genere seu ordine. Secundam partem rectè tradit Suarez cap. 10. numero 8. etsi videatur aliter loqui Gregorius de Valentia loco cit. Probatur. Quia cum relatiuæ perfectiones ratione nostra distinguantur ab essentiâ, ceterisque attributis absolutis, nec ea ex dictis dub. præced. iuxta nostrum intelligendi modum formaliter includant, multo vero minus relatio vna includat alteram sibi oppositam, non possunt simpliciter in omni genere entis formaliter dici infinitæ: sunt ergo singulæ infinitæ in genere quasi relationis, seu potius talis relationis; pura Paternitatis, Filiationis, &c. Ad quod satis est, omnem perfectionem relationis, seu talis relationis, formaliter vel eminenter, seu æquiuolenter continere, modo possibili optimo; vt quidem continent istæ, quarum singulæ etiam alias sibi oppositas quasi eminenter seu potius æquiuolenter continent, ratione essentiæ, in qua omnes indentificantur.

8 Assertio IV. Verius dicitur, has non esse perfectiones simpliciter simplices. Ita Suarez cit. lib. 3. cap. 10. num. 4. & 5. contra Gabrielem loco cit. saltem verbo tenus, & vt apparet contra Gregorium de Valentia loco cit. aliosque auctores nonnullos secundæ & tertię sententiæ citatos. Tota autem controuersia est de nomine, & de modo loquendi, pendens ex definitione & varia acceptione perfectionis simpliciter simplicis; quam, vt alibi dictum, Theologi ex Anselmo in monolog. cap. 5. communiter ita definiunt; perfectionem, *qua in quolibet melior est ipsa, quam non ipsa*; id est, quam alia quælibet cum ipsa incompossibilis. Nam si vocula, *in quolibet*,

restrin-

restringatur ad naturam, ut sensus sit, quæ in qualibet natura melior est ipsa, quam non ipsa, ut quidem exponendam esse pluribus contendit Vasquez disp. 122. cap. 4. tum facile ac verè poterit hæc definitio personalibus relationibus seu proprietatibus applicari. Si vero, ut iacet, amplè accipitur, pro quouis ente, adeoque etiam pro supposito, non potest hæc definitio perfectionibus relatiuis diuinarum personarum applicari; quia nõ possumus de singulis vere dicere; Est melior ipsa, quam non ipsa, seu opposita ipsi, in quouis ente; quia Paternitas non est melior in Patre, quàm opposita, seu cum ea impossibilis, nempe Filiatio, vel contra. Et quia hic sensus verbis definitionis magis congruit, & aliundè etiam melius est, nullam perfectionem simpliciter simplicem personæ singulis formaliter denegare, ideo magis probatur hic modus loquendi; cum præsertim restrictio illa, ut vocula illa, in quolibet ente, de qua quis duntaxat natura accipitur, nullum habeat fundamentum.

9 Assertio V. Tam bonitas proinde transcendentalis, quàm reliqua transcendentia, ut Res, Ens, vnum, verum, tam in concreto, quam in abstracto, pluraliter dici possunt in diuinis, addito termino respectiua, seu relatiua. Ita Torres quæst. 39. art. 3. & Suarez lib. 3. cap. 6. 7. 8. 10. ex communi recentiorum; conformiter Sancto Thomæ 1. p. quæst. 39. articulo 3. ad 3. Vbi docet, nomen Res dici pluraliter de tribus personis, quia transcendens est; quicquid de quibusdam eiusmodi nominibus veteres quidam scrupulosius sint locuti, faciendo discrimen inter *Res* & *Ens*, ut fecit etiam S. Thomas in 1. d. 25. a. 4. Ratio sumitur ex dictis, cum enim Relationes singulæ formaliter sint perfectiones quædam reales & inter se distinctæ, necesse est, ut sint plures realitates, adeoque etiam entitates (cum hæc plane sint synonyma, & inter se conuertantur) adeoque etiam bonitates, veritates, vnitates, addendo tamen, ad erroris periculum cauendum, relatiua. Et quia transcendentia de rebus omnibus tam concretè, quam abstractè prædicari possunt, æque etiam fatèdum est, esse plura entia, plures res, plura vna, vera, bona, relatiua.

10 Assertio VI. Sed & probabilius videtur, esse quoque in diuinis personis plures existentias personales seu relatiuas; adeoque relationes ipsas personarum formaliter ac immediatè non existere, per existentiam absolutam essentia sue naturæ diuinæ, sed per proprias existentias relatiuas, ratione distinctas ab Esse seu existentia essentia. Ita docent Barthol. Medina 3. part. q. 17. a. 2. dub. 3. Zumel 1. part. q. 28. Fonseca lib. 5. Metaph. cap. 8. Suarez hic lib. 3. cap. 5. & in 3. part. disp. 11. sect. 2. & indicant Alensis 1. part. q. 44. Richardus in 3. dist. 1. art. 1. q. 2. & Scotus in 1. dist. 11. quæst. 2. vbi dicit, non solum quidditatem seu rationem formalem relationis distingui ab essentia, sed etiã esse relationis similiter distingui à diuina essentia; tamen Albertinus tom. 2. prædicamen. Ad aliquid coroll. seu quæstion. 9. cum alijs nonnullis contrarium sentiat, ratus, relationes diuinas existere vnica tandem & eadem existentia

absoluta, qua existit essentia; quod etiam indicat Sanctus Thomas 1. part. quæst. 30. artic. 2. & 3. part. quæst. 3. art. 2. & quæst. 17. art. 2. ad 3. & quæst. 2. de potentia art. 6. & quæst. 8. a. 2. & quæst. 9. art. 8. & præsertim 1. part. q. 29. art. 2. vbi dicit, *essentiam & relationem habere idem Esse*. Idem indicant Capreolus apud Suarez hic loc. citat. & Caietanus 3. part. q. 17. art. 2.

11 Probatur tamen assertio primo ex SS. Patribus. Augustinus lib. 5. de Trinitate, capit. 6. & lib. 7. capit. 4. ait, *Aliud est, esse DEVM, aliud esse Patrem*; nempe secundum distinctionem rationis, ut explicat S. Thomas 1. part. q. 28. articulo 2. Eundem loquendi modum imitantur Anselmus lib. de Processu Spiritus sancti in principio, & Magister in 1. distinct. 28. §. præterea. Idem satis aperte tradit Richardus de Sancto Victore lib. 4. de Trinitate, cap. 12. & sequentibus, præcipuè cap. 17. & 16. vbi ait: *sciendum est, existentiam designare substantiale esse; sed aliquando, quod sit ex communi; aliquando quod sit ex incommunicabili proprietate*. Nec oppositè sentiunt alij Patres; licet enim discreto non constituent in Deo plures eiusmodi existentias relatiuas (sicut nec tria vna, vera, bona, seu entia discreta ac totidem verbis in Deo asserunt;) sed potius vnum Esse absolutum diuinæ essentia; vnumque Ens per essentiam asserant; non tamen negant tres existentias relatiuas: sicut nec tria vna, vera, bona, Entia relatiua, ut superius dictum.

12 Secundo probatur ratione. I. Quia etiam in creaturis Relationes (quæ minus & imperfectius esse habent, quam diuinæ) habent suam propriam existentiam, distinctam ab existentia termini & fundamenti, ut communiter omnes fatentur. II. Quia essentia & relatio diuina concipiuntur à nobis, vt ratione distinctæ, & simul tamen vtrumque extremum concipitur, vt actuale ens, & non vt potentiale tantum: Ergo extrema illa habent distinctas existentias secundum rationem nostram. III. Essentia cuiusque existentia non includitur in ratione & conceptu formali ipsius relationis, ex dictis dub. præced. Ergo relatio necessario habet existentiam ratione distinctam ab existentia essentia: siquidem de ratione relationis diuinæ est existentia, eamque ipsa intrinsece includit. IV. Paternitas, prout ratione distinguitur ab Essentia, est veluti quædam forma Patris: Ergo dat illi aliquod esse, quod non est Esse essentia; nec potentiale; ergo actuale & existentia. V. Cum filius quidem à Patre accipiat & esse DEI, & Esse Filij, tamen Esse DEI non producit à Patre, sed supponitur in Patre, vt omnes fatentur; Esse autem Filij non supponitur in Patre, sed producit à Patre, quod nemo potest negare: Est ergo esse Dei ab Esse proprio filij ratione distinctum. VI. Existentia nihil aliud est, quàm entitas actualis; seu entitatis actualitas: sed tres relationes & proprietates personales sunt tres entitates actuales inter se realiter distinctæ, & ratione ab essentia: Ergo sunt tres existentia relatiua: quandoquidem nomina substantiua absoluta, non multiplicantur, nisi multiplicetur forma ex dictis quæst. 1. dub. 7.

Nec

13 Nec obstat, quod relationes sunt duntaxat modi quidam ipsius essentiae: nihilominus enim sunt etiam perfectissimæ entitates; & non solum res absolutæ, sed etiam modi rerum, habent existentiam propriam sibi accommodatam, ita ut quanta est distinctio inter rem, & modum, tanta sit etiam inter existentiam rei, & existentiam modi, ut bene Suarez loc. citat. & fatetur Albertinus loco cit. tamen nonnulli contrarium supponant.

14 Nec magis obstat, quod existentia essentiae est infinita; quia existentia hæc non est magis infinita, quam ipsa essentia, cuius tamen infinitas non obstat, quo minus relatio habeat suam propriam rationem formalem, ac veluti quidditativam rationem distinctam ab essentia, ut superius dictum.

Neque Sanctus Thomas locis citatis in contrarium, oppositum videtur sentire, solum enim loquitur de Esse absoluto, quod simpliciter & absolute tale dici solet, non de esse respectivo, quod prout ab absoluto distinguitur, non nisi cum addito relatiuum, ut si simili antea dictum, dici debet, ad erroris periculum cauendum.

15 Et quamuis assertio potissimum procedat de relationibus, quæ proprie personales dicuntur, quæque etiã inter se realiter distinguuntur, nihilominus tamen etiam de relatione communi spirationis actiue recte intelligitur, seruata tamen proportione, ut existentiam propriam habere dicatur, ratione quidem distinctam ab existentia essentiae, non tamen realiter distinctam ab existentia aliarum duarum relationum, à quibus in re nullo modo distinguitur, nimirum Paternitatis & filiationis.

Assertio VII. Essentiae autem, vel quidditates, etiam cum addito, relatiue, in Deo non sunt asserendæ. Hæc est communis sententia; nemo enim, quod equidem sciam, ita loquitur, aut loquendum esse concedit; imò & Scholastici, & SS. Patres perpetuo *vnam* tantum in Deo *essentiam* affirmant, plures negant: est autem quidditas idem, quod essentia. Ratio est. Quia hæc nomina, proprie loquendo, propria videntur naturæ; & absolutæ in Deo, non relatiue perfectionis; & omni nouitate in materia tam ardua, & periculosa abstinendum est. Quanquam Scotus in 1. distinct. 11. quæstion. 2. sub finem dum quidditatem diuinæ relationis appellat, non ægrè fortassis plures eiusmodi quidditates relatiuas admitteret: sed ut dixi, nouitas fugienda.

16 Atque ex dictis facile soluitur ratio difficultatis initio proposita, ob quam Authores nonnulli, ut dictum, in oppositam sententiam induci sunt, quod relationes formaliter non sint perfectiones. Cum enim dicitur: Alioquin consequens fore, ut perfectio aliqua, etiam infinita, sit in vna persona, quæ non sit in alia: Respondetur cum distinctione. Nam si sermo sit de perfectione infinita simpliciter simplici, negatur ex dictis: si de alia, rursus distinguitur: Nam si sensus sit, quæ nullo modo, nec eminenter quidem seu æquiualeter sit in alia, negatur; quæ non sit formaliter ut sic in alia persona;

qua talis persona est, conceditur: hoc vero non est absurdum; sed ad Trinitatis mysterium necessario consequens; ac simul satis est, ad omnimodam infinitatem singularum personarum. Quia ad rationem entis infiniti simpliciter satis est, formaliter continere omnem perfectionem simpliciter simplicem, & eminenter seu æquiualeter omnem aliam: ut patet etiam exemplo Essentiae diuinæ, imò & ipsius Dei secundum se. Neque etiam propterea vna persona non erit æquæ perfecta ac duæ, vel tres; quia formalis perfectio non simpliciter simplex, addita ultra continentiam eminentialem, non reddit perfectius; sicut patet in humanitate adiuncta Verbo; ut rectè Suarez cit. lib. 3. cap. 10. num. 7. In quem sensum etiam ad hanc difficultatem respondimus supra quæst. 1. dub. 4.

Sed obijcitur secundo. Perfectiones diuersæ quasi speciei non possunt esse æquales; non magis quam diuersæ rationis quantitates: Ergo si sunt tres perfectiones relatiue in Deo, necessario erunt inæquales; ac proinde personæ ipsæ non erunt æquales secundum perfectionem.

17 Respondeo primo, si proprie loquamur, relationes illas nec æquales esse, nec inæquales, ut cum Sancto Thoma dictum quæstion. 1. dub. 8. Quia tamen aliquando latius vocabulum æqualitatis sumitur, Respondeo secundo, cum Suarez ibidem num. 9. quicquid sit de rebus creatis, antecedens vniuersum sumptum, ac rebus etiam diuinis applicatum, falsum esse, nec posse probari. Ratio in præsentia est; quia tam perfectum terminum & fundamentum habet vna relatio, quam habet alia: sunt ergo in proprijs suis perfectionibus (etiã si maxime abstrahamus ab essentia, in qua omnes identificantur) æquales. Neque vero in diuinis vbi natura eadem numero communicatur, perfectius est dare, quam accipere: quicquid Clitovæus in Damascenum lib. 1. cap. 11. videatur concedere, Paternitatem, secundum propriam perfectionem relatiuam, dicere maiorem perfectionem, quam formaliter dicat Filiatio. Quo modo etiam intelligit Damascenum ibidem, & alios Patres græcos dicentes, *Patrem esse maiorem Filio*, non natura, sed dignitate personali; de qua tamen re partim actum est quæst. 1. dub. 8. partim agendum quæst. seq. dub. 1. Atque hæc responsio à nobis antea allata in omni sententia admitti debet. Siue enim relationes formaliter sint perfectiones, siue non; siue singulæ per se sint propriæ perfectiones, siue tantum conferant ad vnã integram & completam Dei perfectionem, nemo negare potest, esse diuersæ quasi speciei & rationis: neque tamen quisquam vel in se inæquales esse dixerit, aut inæqualiter conferre ad integram illam perfectionem Esse diuini. Accedit, quod neque in creatis rebus diuersitas specifica quantitatis semper infert inæqualitatem, ut patet in linea & superficie, quæ proprie nec æquales sunt, nec inæquales, ut pluribus dictum quæst. 1. dub. 8. Cætera ex dictis soluantur.